

vil derfor ikke være hans Sag at godtgøre sin Uvidenhed om Ægtepagten, men Modpartens Sag imod hans Benægtelse at bevise, at han har kendt Ægtepagten. Om denne Sætning vil der formodentlig let opnaas Enighed.

Vanskeligere og mere Tvivl underkastet er Spørgsmaalet om de Kreditorers Stilling, hvis Krav ere opstaaede førend Ægtepagtens Tinglysning. At de Kreditorer, hvis Krav ere yngre end Ægtepagtens Tinglysning, maa respektere denne, er stemmende med den gældende Ret og vil formentlig ikke møde Modstand fra nogen Side, skønt denne Regels Gennemførelse i det virkelige Liv ikke vil være uden Vanskeligheder. Hvad angaar de Kreditorer, hvis Krav ere ældre end Ægtepagtens Tinglysning, vil der formentlig næppe være nogen Betænkthed ved at stille de Kreditorer, hvis Krav rejse sig fra Retshandler indgaaede med Kundskab om Ægtepagten, lige med Kreditorer, hvis Krav ere yngre end Tinglysningen. Hvad derimod de andre Kreditorer angaar, hvis Krav ere ældre end Ægtepagten, og som ikke kunne overbevises om at have kendt den, baade de, hvis Krav rejse sig fra Retshandler, og de, hvis Krav ikke gøre det, f. Eks. Erstatningsfordringer, for hvilke sidstes Vedkommende det i øvrigt maa være ligegyldigt, om de have kendt Ægtepagten eller ikke, kan formentlig følgende Ræsonnement med Grund opstilles. Saa længe deres Debitor ikke ved at oprette Ægtepagt og ved at overføre mere eller mindre af sin Formue til den anden Ægtefælle som dennes Særeje sætter sig ud af Stand til at opfylde samtlige sine Forpligtelser eller med andre Ord gør sig insolvent, have de ikke noget at beklage sig over; ved at oprette Ægtepagt og overføre noget af sin Formue til den anden Ægtefælle for at være dennes Særeje kan han i saa Fald ikke siges at foretage noget, hvorved han skader dem. Vel er det saa, at han senere kan blive insolvent, og at hans Kreditorer derved kunne lide Tab, men dette Tab kan da ikke siges at være forarsaget ved Ægtepagten, men er bevirket ved hans senere Formuedispositioner, og er derfor en af de Tilfældigheder, for hvilke personlige Kreditorer, der ikke have reel Sikkerhed, altid maa være udsatte. Af denne Betragtning følger, at de her omhandlede Kreditorer ikke have noget Krav paa at kunne holde sig til det, som ved Ægtepagten er overført til den anden Ægtefælle som dennes Særformue, naar deres Skyldner dog beholdt tilstrækkelige Midler til at dække alle sine Forpligtelser, men at de paa den anden Side, hvis dette ikke var Tilfældet, maa være berettigede til at søge

Fyldestgørelse i den anden Ægtefælles ved Ægtepagten erhvervede Formue efter forgæves at have søgt Dækning hos den Ægtefælle, som er deres Skyldner. Ved denne Ordning og Spørgsmaalet om dens Færlighed for Kreditorerne bliver det afgørende, hvorledes man vil fordele Bevisbyrden. Hvis man vilde paalægge Kreditorerne den, saaledes at det maatte paahvile dem at godtgøre, at deres Skyldner gjorde sig insolvent ved Ægtepagten, vilde ganske vist den nævnte Sætning være meget faarlig for den almindelige Kredit. Thi et saadant Bevis vil det i Reglen være Kreditorerne umuligt at føre, især naar længere Tid efter Ægtepagtens Oprettelse er hengaaet, og det vil ofte være Tilfældet, at Spørgsmaalet først da opstaar. Og det maa ikke glemmes, at Misbrug og Besvigelse af Kreditorer ved fra den ene Ægtefælle at overføre Formue til den anden ere at befrygte i langt højere Grad end ved Gaver og Afhændelser til andre; ti saa længe Samlivet mellem Ægtefællerne bestaar, er Manden ikke, som ved Afhændelser til andre, udelukket fra at nyde godt af det, der afhændes, men han vedbliver at være mednydende. Det ligger derfor nær, at en Forretningsmand eller en anden Mand, der sidder i en stor Bedrift og derfor ofte er i Stand til at raade over Penge, uagtet han i Virkeligheden er insolvent, overfører saa meget som muligt af sin Formue til Hustruen som hendes Særeje, for derved at sikre sig selv et behageligt og sorgløst Udtomme, naar Katastrofen indtræder, og Kreditorerne maa nøjes med libet eller intet, og mange af dem maa selv blive ruinerede. Det er derfor aldeles nødvendigt, at Bevisbyrden for, at vedkommende Ægtefælle ikke gjorde sig insolvent ved den ved Ægtepagten stedfundne Overførelse af Formue fra den ene Ægtefælle til den anden, maa paahvile Overdrageren. Vel kan det ofte være vanskeligt for denne at føre dette Bevis, men han eller hun vil dog altid lettere kunne føre det end Kreditorerne, og i alt Fald staar det i dens Magt, som opretter Ægtepagten, samtidigt at træffe Foranstaltninger for at konstatere sin Formuestatus, og naar virkelig enhver Tvivl om hans eller hendes Solvens er udelukket, vil det næppe heller være vanskeligt at samle de fornødne Beviser herfor.

I den norske Lov af 1888 § 6 foreskrives det, at der i Tilfælde som heromhandlede skal oprettes en Specifikation (Opgave), underskrevet og attesteret af tvende gode Mænd, indeholdende de Oplysninger, som ere fornødne for at se, at den ved Ægtepagten tilfattede Formueovergang kan ske uden at gøre Overdrageren insolvent. I det